

ناول: د پیریانو ناوی.

لیکوال: نامعلوم.

ژړونکې: خواجه زی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

زما نوم میلاد دی زه اوس د خلویښت کالو یم او زما کار نظامې دې، زه په تهران کې اوسېږم او د ماسپښین لخوا خپل د یوه ملګري د موبایل په پلورنځي کې کار کوم د کار لپاره نه بلکې زیاتر د وخت تېره ولو لپاره ځم. زه په یوه پوځي کورنۍ کې زیږېدلی یم زما پلار یو سخت مزاج افسر وو او هغه هېڅکله په جادو، تعویذ، فال او دا شان خرافاتو باور نه درلود او ما هېڅکله په خپله کورنۍ کې دا رقم موضوعات

ندې لېدلې او زه هم په همدې نظامي مزاج کې را لوی شوی يم. خو ما له ماشومتوبه عجيبه خوبونه ليدل، داسې خوبونه چې زما پير خپلوانو به د هغه په اورېدو زما مور ته ويل چې ستا زوی به په راتلونکې کې خامخا يو عالم او نیک سړې شې..

خو زما د عمر په پورته تلو د دې خوبونه رنگ او بوی هم څه بل شانتې شو، د مثال په توګه ما به لومړې داسې خوبونه لېدل چې يو څو نفران چې ښايسته څهرې لرې او د عالمانو پشان پګړې په سرونو دې زما په سر لاس تېره وې او زما سره په بېحد محبت او مينې خبرې کوي حتا تر دې حده چې يوه شپه مې خدای پر خوب ولېد البته مخامخ نه بلکه داسې چې هغه خوب کې لکه يو څوک چې راته وايي خدای ستا سره خبرې کوي! خو ما د هغه خوب هېڅ جزیات او خبرې ياد کې ندې چې څه يې وويل او څه نه! خو کرار کرار زما د خوبونو لړۍ تغير وخورو او داسې شول چې ما به د راتلونکې د صحنو خوب لیده!

او هغه هم يو ځل نه، دوه ځلې نه، بلکه په اونۍ کې څو څو ځلې خوبونه مې لېدل داسې خوبونه چې زما په شاوخوا کې خپلوان او خلک چې کوم کار کوي ما به هغه په خوب کې لېده داسې چې هغه خوب به د څو وروځو وروسته تعبير کېده او هغه کار به همغه شان چې ما په خوب کې لېدلې وو په رښتيا ژوند کې هم عملې کېده...

بيچاره زما مور تل به په ورختا او انديښمن انداز زما خوبونو ته غوړ نېوه تر دې چې کرار کرار د دې خوبونو منفي اغيزی زما پر ژوند ښکاره شول، ځکه ځينې بې کفايته او جاهل خلکو پر ما د فال بين او جادوګر گمان وکړو او له سهار څخه به تر ماښامه زموږ د کور مخه نيولې وه او زما کورنۍ ته به يې مزاحمت کاوه او هغوې به يې پيغذاب کول دوي به په زوره سره غوښتل چې زه د دوی د راتلونکي په اړه دوی ته خبر ورکړم او له بل خوا زما پلار چې يو نظامي سړی وو او ددی رقم کارونو او خبرو څخه يې کرکه درلود تل به ما ته په غوسه وو او خبری به يې راته کول، ددې ټولو څنګ کې يو بل موضوع چې بېحد يې زه غمژن کولم هغه دا وه چې دسيمې ماشومان به زما څخه ډاريدل او له ما سره به يې لوبې نه کول..

دومره دا کارونه او خوبونو زما پر ژوند بد اثر وکړو داسې چې د زیات اضطراب او وېرې له امله به ما د شپې خوب نه کوو او که خوب به مې هم ولید نو مور او پلار ته به مې نه ویل. دې اضطراب بې خوبې، او وېرې ماته عجیب سردرد را واچو داسې چې زه یې ډاکټرانو ته تلو او درمل خوړلو ته مجبور کړم...

هغه کیسه چې زه غواړم تاسو ته وکړم هغه زما د لومړې پیښه په رښتینې نړۍ کې د داسې موضوعاتو سره وه...

خو میاشتې زما د عجیب غریب خوبونو د لېدو څخه تېر شوې وه او زه لږ، لږ مخ پر ښه کېدو وم. د ژمې رخصتیانې را ورسېد او په ښونځي کې موږ ته هم رخصت را کړې شو، یوه ورځ د کلی څخه زموږ خپلوانو زنگ را وواهه او موږ ته یې د یو خپل د واده بلنه راکړل او ویې ویل چې موږ لږ مخکې لاړ شو، تر څو هلته یو څو ورځې اضافه پاتې شو او د نکریزو او د ناوې کور په جوړه ولو کې هم ګډون وکړو، زما پلار هم ومنله او پرېکړه پر دې وشول چې زه او مور مې لاړشو او پلار مې څو ورځې وروسته زموږ پسې راشي ځکه چې هغه ډیر رخصت نشو کولی. موږ په بس کې کېناستو او د کلي پخوا راون شو، دا یو لوی کلی وو چې د ښار څخه ډېر لرې و او د ښار له تاسیساتو او هوساینو څخه یې یوازې بریښنا درلوده او بس...

دا کلی ډک وو د انگورو په طاقونو او د توت پر ونو او تر کوم ځایه چې غوږ کار کاوه د حیوانات لکه غوا، خره، پسه، چرګان او مرغانو غږونه اورېدل کېدل...

په هغه کلی کې ورځې یې ډېرې ښکلې وه خو شپې ډېرې وېروونکې وې زه شاوخوا د دولس کالوم وم او زه د کلي په هغه ماحول او ښکلا کې هک حیران وم. لومړۍ او دویمه شپه په خوبنۍ تېره شوه او په دویمه ورځ د ناوې کورنۍ مشران راغله او زموږ د کور مشران یې خپل کور ته دعوت کړل ترڅو د واده د مراسمو همغږي او مدیریت لپاره خبرې وکړي، د شپې په ۸ بجو په بیرې ډوډۍ وخوړل شوه او مشران تیار شول چې لاړ شي.

موږ ماشومان او د ناوې چې زهرا نومېده او د هغې ملگرې چې شهربانو نومېده په کور پاتې شو. موږ ټول ماشومان همزولي وو او تر ټولو مشرې زموږ ناوې او د هغې ملگرې وه. نیم ساعت له مشرانو له تگ نه و تېر شوی چې د کلي برق لاړه. کور په بې ساري ډول تیاره شو او زهرا په لوړ آواز وویل: هر څوک چیرته چې ناست دي، هیڅ حرکت مه کوئ ترڅو چې زه خراغ چالان کړم. خو دقیقې وروسته شهربانو وویل: څه شوې زهرا خراغ روښانه کړه. زهرا په غصه وویل: تیلدان خالي دی، باید له زیرزمینې نه تیل راوړم. شهربانو وویل: پرېږده، راځه بهر کېنو ترڅو د تېرېدونکو موټرانو د خراغونو نه گټه واخلو.

په دې مهال کې له طویلې نه د غواوو غږونه پورته شول او له زیرزمینې نه چې د پسونو طویله وه، د دوی هم غږونه پورته شول. زهرا وویل: تیارې په دوی هم تاثیر کړی دی! ماشومانو یو بل ته لاسونه ورکړې ترڅو په کراره حیاط ته لاړ شو او دروازې ته ورسو.

ما ډېر بد احساس کاوه او ټول وخت مې داسې احساس کاوه چې دا صحنه مې په خوب کې لیدلې او داسې ښکارېده چې څه به پېښ شي. په مجبوري مې د یو ماشوم لاس ونیو او یو پر بل پسې د قطار په شان حیاط ته لاړو. د غواوو او پسونو گډ غږ او حالت د ویرې زیاتوالی راوست. خو دقیقې تېرې شوې او شهربانو د ماشومانو پام بلې خوا اړولو لپاره موږ ته وویل:

شهربانو- ماشومانو ټول د واده یوه سندره په گډه ووايست.

او خپله یې هم په لوړ غږ او لاس وهلو سره سندره پیل کړه او موږ هم ورپسې پیل وکړو، خو د ماشومانو په آواز کې د ویرې لرزښت په بشپړ ډول احساسېدلی شو. د سندرې په مینځ کې ناڅاپه زهرا وویل: شهربانو، هغه کومه رڼا ده چې په کوټې کې ښکاري؟

د زهرا پوښتنه د سندرې بندېدلو لامل شوه او موږ ټول د کوټې په مېنځ کې یو مستطیل شکل لرونکی رڼا ته چې د تلویزیون اندازه یې لرله او پرته له کوم اضافي شعاع نه ښکارېدله څېر شو. شهربانو وویل: لکه چې برېښنا راغلې ده، او دا د گاونډیانو د کور د رڼا انعکاس دی.

لا د شهربانو خبره نه وه ختمه شوې چې رڼا په حرکت شول، او په هماغه وخت کې د غواوو غږونه هم زیات شول. موږ په حیرت کې په حرکت کونکي رڼا پسې کتل چې په ورو ورو د طویلې پر لور روانه شوه..

موږ همداسې په حېرت باندې د رڼا حرکت ته کتل چې کرار کرار د طویلې خوا ته په حرکت وو، د هغه رڼا په حرکت زهرا د ژبې لاندې د قران د آیتونو پر ویلو پیل وکړو. او موږ ماشومان هم د ډېر وېرې څخه یو بل ته تر غاړې وتو، هغه رڼا زموږ د څنګ څخه تېره شوه او طویل ته ننوتل او د هغه د ننوتلو سره سم داسې د حیواناتو چغې او بغارې پورته شوې داسې لکه چې مړه کوې یې! په همغه ماشومتوب حال کې د زهرا لمنه مې ونېول او ورته ومې ویل: خاله کوم دعا کوې موږ ته یې هم وښایه ترڅو موږ یې هم وایوو...

خو هغه دومره وېرېدلې وه چې زما خبرو ته یې هېڅ پام نه کاوه، هغې د رڼا خوا ته کتل او ایتونه یې ویل، شهربانو لږ زړه وړه وه هغې زموږ د آرام کېدو کوښښ کوو او ویل یې چې هغه رڼا ته مه گوري او بېرته خپل شعر ویل شروع کړی، او د لوبو کول او شیرنې راکولو په بهانو یې غوښتل موږ آرام کړې خو زموږ یوه سترګه د شهربانو و خوا ته وه چې یو شعر یې په لوړ غږ ویل او بل سترګو مو د هغه منحوس رڼا پر خوا...

شهربانو زهرا ته وویل: ته ناوې یې د بیلګې په توګه دا څه حرکات دي چې ته یې کوې؟ او ټول ډاره وې، تا خو کوم درې سرې شیطان ندې لیدلی چې داسې وېرېږی او دا کارونه کوې.

د شهربانو په کلک لهجه زهرا هم لږ پر خود شوه او په دروغجنه مسکا یې وویل: ما

تاسو لږ څه پيغذاب کولې هېڅ نشته وگوري زه د ږنا پسې ځم.
د زهرا د گام اخيستلو سره ږنا بېرته د غوجلې خوا ته لاره او د حيواناتو چغې بيا
پورته شوې چې زهرا په همغه وېرېدلې خندا وويل: ومو لېدل هغه ږنا زما څخه
وگاړه شول او وتښتېدل په دې کې هېڅ شک نه لرم چې يو څوک موږ ته د څراغ په
واسطه غواړي و ډار کړي..
شهربانو وويل: راځئ چې زموږ کور ته لاړ شو.

د هغې په خبره موږ سمدلاسه د شهربانو کور خوا ته لاړو، د هغوې کور د زهرا د کور
څنګ ته وو شهربانو څراغ روښانه کړو او زموږ د مزاج بدله ولو لپاره يې موږ ته
شېرنې راکړل او خپل د کورنې عسکونه يې راوړل ترڅو د هغه په کتو زموږ فکر او
خيال د هغه راپېښ شوی موضوع څخه واړوي، او تر څه برېده کاميابه هم شوه...
نيم ساعت تېر شوی وو چې د بام له سر څخه د شيانو د ماتولو غږ راغی دا ځل
خبره نوره هم جدي شوه او په همدې وخت کې موږ چيغې وهل پيل کړل د زيات
وېرې څخه زموږ د ماشومانو په مېنځ کې يو ماشومه بې هوښ شول او د هغې په
راولېدو زموږ چغې نور هم زيات شول، شهر بانو په چټکۍ سره موږ ټول په يوه
کونج کې راټول کړو

او د هغې ماشوم په مخ يې اوبه وروښېدل، په ډېر دعا او الله الله ويلو سره
ماشومه په هوش راغله او په همدې وخت کې سمدستي برېښنا هم راغله زهرا ژر
ټلويزيون چالان کړ او غږ يې ورڅخه پورته کړو ځکه هغې غوښتل د تلويزيون د غږ
په پورته کولو زموږ فکر د بام د سر د مات کېدونکو غږونه څخه واړوي، زما تر اوسه
په ياد دې چې په تلويزيون کې د غږ نيوونکو لوبه پيل وه، موږ په يوه کونج کې
ناست وو او زموږ پام د تلويزيون پرته هر څه ته و، ناڅاپه د کور دروازه خلاصه شوه
او د شهربانو مور او پلار کور ته راغلل، د هغوې په لېدو لکه موږ ته نړۍ راکړې وېې
داسې خوشحاله شو او د زيات خوشحالي څخه مو په ژړا پيل وکړو...

د شهر بانو پلار په خپل ښکلي کلیواله لهجه په حیرانې پوښتنه وکړه: څه شوي؟
شهربانو هم ورته کیسه وکړه. پلار یې وویل: زه د بام سر ته ځم چې وگورم څه
کیسه وه.

مور یې هم ورپسې لاړه، څو دقیقې وروسته، د شهربانو مور په بېړه لاندې راغله او
په کلیوالې لهجه یې یو څو جملې وویل او خپل گوتې د حیرت او وحشت په انداز
وچيچلې او بیا یې په سر لاس وواهه. موږ لا د هغې د حرکاتو په حیرت کې وو چې
د شهربانو پلار هم د دې نندارې برخه شو هغه په لاسونو کې څو د اس پښې او د
یوې نانځکې سر درلود چې په مخ یې په قلم یو څه لیکل شوي و، خو زه نه پوهېدم
چې څه یې لیکلي دي!

د شهربانو پلار پر شهربانو چیغې کړې او ویې ویل: دا څه دي چې زما په کور کې
دي؟ دا کوم بې شرف دلته غورځولي دي؟

بېچاره شهربانو حیرانه وه او خدای و قران یې گواه نیوله چې روح یې هم له دې
خبرو خبر نه و. زه او زهرا هم د هغې خبرې تاییدولې. په پای کې د شهربانو خبرې او
زموږ شهادت د هغې پلار او مور لږ ارام کړل. مور یې یو تور دستمال راوړ او هغه
عجیب شیان یې په دستمال کې کېښودل او لږه مالگه یې ورسره ورکړه او خپل
مېړه ته یې وویل چې دا شیان په دښته کې خښ کړي. او په غصه یې موږ ته وویل
چې کورونو ته لاړ شو. په ویره او لږزه زهرا کلی په دروازه کې تاو کړل او موږ ټول
ورپسې کور ته لاړو. پرته له دې چې د غوجلې او زیرزمین خوا ته وگورو، په بېړه
کور ته ننوتو.

څو دقیقې لا نه وې تېر شوې چې دروازه بیا خلاصه شوه. کله مې چې ولیدل مور
مې او څو نور خپلوان مو راغلي دي، نو سمدلاسه خپل د مور خوا ته لاړم او د هغه
په غېږ کې مې ځان واچوه او په ژړا مې ترې غوښتنه وکړه چې بیرته کور ته لاړ شو.
په یاد مې دي چې دومره مې وژړل او زاری مې مور ته وکړل ترڅو شپه هلته تېره نه
کړو او په همغه نیمه شپه کې روان شوو د کور خوا ته چې مور مې حوصله خراب
شوه او چیغه کړه.

مور- بس کړه، غلې شه راته ووايه چې چا درته څه ويلې چې داسې ژاړې؟
د مور په چيغه مې ځانته راغلم او د پېښې بيان مې پيل کړو. ما کيسه کول او نور
ماشومانو او زهرا د سرونو په خوزولو سره زما خبرې تاييد کولې..

يو د خپلوانو څخه چې په هغه کلي کې يې ژوند کاوه زما مور ته وويل: دوي ريښتيا
وايي دا سيمه له پخوا څخه درنه سيمه وه او ډېر خلک په دې ځای کې ليوني شوي
دي.

مور مې په انديښنې راوکتل او پداسې حال کې چې زما په سر لاس تېره وو کرار يې
وويل: بچيه همدا اوس نشو تللې بايد صبر وکړو ترڅو پلار جان دې راشي بيا ډير ژر
څو اوس مهال يوازې نشو تللی.

ما چې ولېدل د مور خبره سمده او بله چاره نلرو نو خاموش شوم او په همدې حالت
کې د مور په غېږ کې مې ځان پټ کړو او ويده شوم...

بله ورځ د شهربانو د خبرو په غږ له خوبه پاڅېدم، مور مې چې زما راويښ کېدلو ته
پام شو نو سمدلاسه زما خوا ته راغله او راته يې وويل: بچيه ترڅو چې دلته
يو يوازی هېڅ ځای لارښې هر کار چې دې درلود ما ته ووايه او تل زما څنگ کې
اوسېږه سمده گرانه؟

ما د سمده په توگه سر و خوځاوه چې مور مې زما سر خپل غېږ کې ونيوه او ويې
ويل: خداي دې دا څو ورځې په خپرو خېرت سره تېر کړي...

کرار کرار ټول د راتلونکي محفل لپاره ځانونه تيارول پيل کړی وه خو زهرا چې ناوې
وه، په يوه گوښه کې ناست وه او يوازې غالی يې اوبدله. هر چا چې ورته ويل چې
ځان يوڅه سم کړه خو هغې غوږ نه پر نيو يوازې کله نا کله يې ويل: يوه گولی.
راکړه، سر مې درد کوي. د ماښام په وخت کې د مشرانو په بېحد اصرار باندې زهرا
کوټې ته ولاړه چې ځان پاک کړي. هر څه په عادي ډول تېرېدل او د تېرې شپې پېښه
ورو ورو هېرېدله.

د ماښام وروسته، ښځو په حوډلی کې د خوب بستري تيارې کړې او سړي د تلویزون لیدو لپاره کوټې ته لاړل. ما د خپلې مور په څنګ کې یو ځای ونیوه. ښځې په خپلو ځایونو کې کېناستلې او پر خبرو یې پیل وکړو، د تېرې شپې پېښه د هغوی لپاره تر ټولو غوره موضوع وه. هر چا خپل نظر ورکاوه او په هغه موضوع کې یې هر برخه په خپله خوښه ډېره یا کمه کوله، او زه پټ په پټه غوږ نیولی وم. داسې کلیمې لکه "پیریان"، "شیطانان"، "دروند ځای" او داسې نور خبرې چې ماته یو ناارامه احساس راکولو، خو د زیاتې تجسس له وجې مې غوږونه نور هم تیز کړل تر څو د دوی له خبرو نور څه ترلاسه کړم. دقیق نه پوهېدم چې څو بجې وې، خو دا مې محسوس کولای شو چې اکثر خلک ویده وو، او پرته له دوه یا درې ښځو نور ټول ویده وو.

لکه څنګه چې ما له پټو لاندې پټ په پټه بهر ته کتل، ناڅاپه مې ولیدل چې هماغه رڼا چې تیره شپه په دېوال راغله، اوس هم ښکاره شوه. هم مهاله هغه کسان چې وینې وو، دا صحنه ولیده، چې زهرا هم په هغوی کې شامله وه، د یو چا د "یا الله خیر" آواز د نورو خلکو د ویښېدو سبب شو، او په هماغه وخت کې رڼا په تلوار سره زیرخانه ته ولاړه. طاهره میرمن چې د زهرا نیا وه او یوه بوډۍ ښځه وه، سمدلاسه یو کاسه د اوبو ډک کړ او دعا یې پرې ولوسته او اوبو ته یې چوف کړل. بیا یې اوبه زهرا ته ورکړې او ورته ویې ویل: ولاړه شه او دا اوبه د زیرخانه په وره کې واچوه.

تیرې شپې پېښه لا د هېرېدو حال کې وه چې د نن شپې پېښه بیا سبب شوه چې خلکو نور هم و وېرېږي هر چا یو تسبیح په لاس کې نیولی و او دعا لوستله، د اذان وخت راورسېد او ټولو اودس وکړ تر څو لمونځ وکړي. هر چا خپله مسله واخستله او د کوټې په یوه کونج کې په لمانځه بوخت شول. حویلی تشه وه او پرته له توشکو او کمپلو بل څه نه وو. زه هم لکه سړینښ خپل د مور پسې نښتلی وم، هر ځای چې زما مور تلله زه ورپسې تللم. ټول په لمانځه بوخت وو چې ناڅاپه د حویلی د زیرزمینې دروازه یو ټک وکړ داسې لکه چې یو څوک پرې تېرېږي. بیا د حویلی دروازه د یو انسان په اندازه خلاصه شوه او بیا په شدت سره بنده شوه. دا صحنه چې هر چا ولیده، خپل لمونځونه یې پرېښودل او شروع یې وکړه چیغې وهلې ته د

کورنی نارینه وو په چټکتیا سره حویلی ته منډه کړه او همسایگان، په شمول د شهربانو پلار، هم بهر راووتل.

غالمغال زیات شو او د زهرا مور او پلار، د خپلې عزت د ډار له وجې، خلکو ته کوشش کاوه چې چوپ یې کړي ترڅو د دوی د لور په اړه خبرې اوازې خپرې نه شي. په همدغې کړکېچ کې زما پلار د کور دروازه وټکوله او کور ته راننوت او په حېرانه انداز یې د هغه دومره خلکو پر لېدو وویل: ولې په دې وخت کې ټول ویښ یاست؟ او دا ټول خلک دلته څه کوي؟

پلار مې چې کور ته رادننه شو ددې سبب شو چې د پیښې له امله یو څه د خلکو پام واوړي او پر سترې مشې بوخت شی. څو لحظې تېرې شوې، پلار مې زموږ خواته راغی او د پیښې د علت پوښتنه یې وکړه. مور مې ورته وویل: یو ثانیه لا صبر مه کوه خپل بکس پر ځمکه کې نږدې چې ژر باید کور ته لاړشو په لاره کې به درته هر څه ووايم.

مور مې ددې خبرې سره سم کور ته ننوتله ترڅو سامانونو را ټول کړي. د مور په تلو پلار مې زه خپل خوا ته کش کړم او پوښتنه یې وکړه. پلار- څه خبره ده زویه؟

د پلار په پوښتنه زما د زړه داغ تازه شو او په ژړا مې مخ وړ واړو او ومې ویل: پلار دلته بلا راغلې وه...

پلار مې په حېرت راوکتل چې ما ټوله کیسه ورته بیان کړه. پلار مې چې اول کې مې هم ویلی وه یو نظامي مزاج انسان وو او دا خرافات یې نه منل زما ټول خبرې رد کړل او ویې ویل چې یو څوک له قصد لري خلک وېره وي، او دا شیان اصلاً شتون نه لري. د کور خاوند هم زما د پلار له خبرو څخه ډېر گټه واخیسته او میلماڼه یې ارام کړل او زموږ د تللو مخه یې هم ونیوله....

د دې ټولو حالاتو او وېرې با وجود د واده محفل جوړ شو. د ناوې خپلوان د په وېرې او وحشت سره او خپله ناوې په یو ژېړ او پریډلې رنګ سره په مجلس کې موجوده

وه. زه په داسې عمر کې وم چې هم د نارینه وو په مجلس ته تلم او هم د ښځو مجلس ته. ما په یاد دي چې په ښځو کې دا خبرې وې چې شاید ناوې تړل شوې وي. د دوی په منظور نه پوهېدم چې تړل شوې څه معنا؟ په هر حال واده په ښه توګه پای ته ورسېد، او ناوې او زوم لاس په لاس خپل د نوی کور په طرف روان شول د ناوې او زوم کور د ناوې د مور د کور په شاوخوا وو یعنې هماغه ځای چې مور میلمانه وو. د محفل نه وروسته د ناوې مور زما مور څخه وغوښتل چې که کېدی شي، له څو نږدې خپلوانو سره شپه په د ناوې کور کې تېره کړي.

تر څو ناوې یوازې پاتې نه شي. مور مې که څه هم زړه کې خوښه نه وه، خو مجبوره شوه چې ومني او زه یې پلار ته وسپارلم او ورته یې وویل: له ځان څخه یې یوه ثانیه هم لرې نکړی.

او خپله یې زما سره ژمنه وکړه چې د سهار مخکې به زما تر څنګ وي. زه او پلار مې خپلوانو کور ته ولاړو او مور د ناوې کور کې پاتې شوه. د زیاتې ستړیا له وجې، همدا چې سر مې بالښت ته ورسېدو، ویده شوی وم سهار د مور او د ترور جانې د خبرو په غږ راوینښ شوم. لومړۍ پوښتنه مې وکړه: موری څه وخت کور ته روانېږو؟ مور مې په یو ناراحتۍ حالت کې وویل: شاید نن ونه شو تللی.

ما چې د تللو لپاره د ساعتونو شمیرنه کوله، د مور خبرې مې حیران کړم. بیا مې پوښتنه وکړه: ولې؟ واده خو ختم شو.

مور مې زما خواته راغله او په غوږ کې یې راته وویل: زهرا لیونې شوې ده. په حیرت مې وویل: څه؟

مور مې بیا خپل خبره تکرار کړه: زهرا لیونې شوې او روغتون ته یې وړې ده. صبر وکړه چې پلار دې راشي، بیا به وګورو چې څه باید وکړو.

ذهن مې یو دم خاموش شو ما په دې څو ورځو کې خپل د ژوند تر ټولو بد پېښو سره مخ شوی وو او دا خبر تر ټول عجیب او د منلو څخه وتلې خبره وه. له مور څخه مې وپوښتل: موری ولې زهرا داسې شوې ده؟

مور په نه ډاډمن لهجه وويل: ځكه چې خپل د مور څخه لرې شوې يو څه وېرېدلې ده.

كه څه هم زما عمر كم وو خو بيا هم زه پوهېدم چې د زهرا ناروغي د دې څو شپو له پيښو څخه سرچينه اخلي. د ماسپښين په وخت زهرا په ګډوډ حالت كې كور ته راوړل شوه او هغې يې د انگر وروستي كوټې ته بوتله. ورپسې زوم، د زهرا مور او پلار، او د كورنۍ نږدې خلك كوټې ته لاړل. له څو دقيقو وروسته د زهرا چيغې پورته شوې، او هغې په زوره نارې وهلې چې له كوټې ووځئ او پرېږدئ مې، او داسې نور خبرې. يو له خپلوانو څخه سملاسي يو پيچكاري را واخېست او كوټې خوا ته په منډه لاړو څو دقيقې وروسته د زهرا چيغې خاموشې شوې.

پرته له يو يا دوه كسانو، نور ټول له كوټې راووتل. هر چا بېلابېل خبرې كولې؛ يو به ويل چې پېريانې شوې ده، بل به ويل چې شايد له دې واده څخه خوښه نه وه، او دا رقم د دروغو ځان په لېونتوب وهې. خو له هغه ځايه چې ډېرى خلك په دې ټولګه كې د خرافاتو په عقیده وو، پريكړه يې وكړه چې له ګاونډي كلي څخه يو شخص راولي، ترڅو زهرا درملنه وكړي يعنې اصل كې د يو پيرى نېونكې پسې نفر واستو.

زما پلار چې د دې رقم كارونو څخه سخت بد راتلل او مخالف يې وو ما ته يې وويل چې يوې خوا ته كښېنو او په مناسبه وخت كې د كور په لور حركت وكړو. نيم ساعت تېر شو او ياد شوى شخص راغى. يوه بوډۍ ښځه، د كليوالي ټيكرې او جامو سره او د لوى كڅوړې سره كور ته دننه شوه. ما ځان د ناستو خلكو له مينځ څخه كښ كړ ترڅو وګورم دا ښځه څه كوي. ما وليدل چې هغې يو فلزي كاسه، شمع، او هنداره له كڅوړې څخه را واخيستله، او له خپلې ټېكرې لاندې يې يوه توره دستمال راوويسته او له يوه كس څخه يې غوښتنه وكړه چې هغه د زهرا كوټې ته يوسي. زوم سمدلاسه مخكې لاړ او هغې ښځې ورپسې شوه.

په لاره كې هغې خپل كاسه له حوض څخه ډكه كړه او كوټې ته لاړه. نيم ساعت تېر شو او هغه ښځه بيرته راووتله او په شاوخوا كې يې ګرځېدل پيل كړل. د طويلې،

زیرزمینی، او بام ټول ځایونه یې ولټول. په پای کې بیا زهرا کوټې ته لاړه او هرځای څخه یو څه اخیسته. بیا زموږ خواته راغله او ما ته یې وکتل، او زما نوم یې وپوښت. کله چې ما غوښتل ځواب ورکړم، زما پلار مخکې راغلو او په تروش تنډې زه د لاس څخه کش کړم او هغې بودی ښځې ته یې وویل: نوم یې میلاد دی څه یې کوی؟

بېچاره ښځې سا بنده شوه زما د پلار د جدیت څخه او شاته لاړه او په پټه یې د کور خاوند ته یو څه وویل او بیا بهر لاړه. د کور خاوند زما پلار ته راغی او په نرمه یې په غوږ کې ورته یوڅه وویل چې پلار مې په غوسه یو لفظ پر ویلو پیل وکړو "خدای ورسول ته وگوری موږ پدی کار کې مه راکش کوې." خو کسه راغله او یوڅه یې زما د پلار غوږ کې وویل خو زما پلار همغه یوه خبره کول چې موږ دې موضوع کې مه راکش کوې. په پای کې، کله چې دوی ولیدل چې زما پلار ډېر سخت دی او د دوی خبره نه منې نو هغوی بهر لاړل او د گاونډي زوی چې زما په عمر و راوړو.

د دې ټولو پټو پټو خبرو اصلی موضوع دا وه چې هغه بودې ښځې یو څو لیکنې او د نامتو جادو شیان په کور کې پیدا کړې وه او د دې جادو د باطلولو لپاره، حتما باید د یوه نابالغه هلک ادرار(میتیاژی) پر هغه لیکنو واچول شې ترڅو د هغه جادو اغېزه له منځه لاړشي...

زما پلار هم په هېڅ ډول په دې ډول کارونو نه عقیده درلود او نه یې هم غوښتل چې زه پکې گډون وکړم. پلار مې ژر د دې فرصت څخه گټه واخیسته او د دې په پلمه چې دا ډول مسائل زما د زوی په ذهن منفې اغېزه کوي، موږ یې لځان سره د کور پخوا راون کړو...

د دغې کیسې زه عینې شاهید وم او ما دغه ټوله واقعه خپل پرسترگو ولېدل او بیان مې کړل خو د دې وروسته کیسه چې څه وشول او څه نه؟ زه ورڅخه په کامل او ډاډمن توگه خبر نه یم! یعنی خبرونه مې اوریدل چې مور ته به مې کله ناکله د کلې څخه زموږ خپلوانو زنگ واهه او خبری به یې ورسره کول خو په پوره ډاډ سره زه د

هغه وروسته داستان نشم بیان کولې چې زموږ د راتلو وروسته څخه پېښ شوی؟
ځکه تر هغې چې زه پخپله هلته حاضر وم، دا درته وایم، ځکه زه باور لرم چې په دې
ډول مسائلو کې یوازې پر اوریدلو اعتماد نه شي کیدلی. ځکه یو شمېر خلک یوازې
غواړي بېخایه دروغ د کیسې سره اضافه کړي، او زه هڅه کوم چې لېدلو شيانو
کیسه درته وکړم نه د اوریدلو شيانو ځکه هسې نه خدای ناخواسته، زموږ خبرې د
دروغو رنګ او بوی ونیسي.

***

کاله وروسته د هغه پېښې څخه کله چې زه د ۲۴ کالو په عمر شوم نو ما لږ لږ د ۱۲
مور او د نور خپلوانو د خبرو څخه د زهرا په اړه معلومات درلودل، او پوهېدم چې
هغې پدی څو کلونو کې څلور ماشومان نقصان (سقط) کړي خو حالت یې ورو ورو
ښه شوی. البته ډېر څه مې د هغې په اړه اورېدلي وو، خو ټول یې د دروغو بوی
درلود. په هر حال، د وخت په تېریدو او د ورځو په تېرېدو د زهرا کیسه د خلکو له
ذهنونو وتلې وه، او زه هم په دې ډول مسائلو کې د خپلې دلچسپۍ له مخې، خپلې
څېړنې او معلومات مې زیات کړي وو. د ډیسمبر میاشت وه، چې ما ته مشر افسر
مې یو دوسیه د حل لپاره راکړل چې د هغه دوسي د څېړنې لپاره زه مجبور د ښار
څخه کلې ته تللې وایې ځکه دوسیه په همغه کلې باندې اړوند وه.

زه مجبور شوم کلې خوا ته روان شوم او ځکه چې زه یو نظامی افسر وم نو زما
ځای په کلې کې په همغه نظامي چوڼه یا هم پوسته او قرارگاه کې وو خو زه هلته
اوسیدلی نشوم ځکه بیحد زما د مزاج څخه خراب ځای وو نو ځکه چې هغه کلې کې
زموږ خپلوان زیات وه ما خپل د پلار د ماما زوی اقا میرزا چې د زهرا ماما کېدو زنگ
وواهه، ترڅو زما لپاره یو کرایه کور ونېسي ځکه د دوسي کار تر دوه میاشتو نه
خلاصیدو او ما ځکه اقا میرزا ته زنگ وواهه ځکه هغه د همغه سیمې یو نامتو کس
و او زما مشکل یې ډیر ژر حل کولی شو.

کله چې ما هغه ته زنگ ووايه نو هغه بېچاره ډېر زما عزت وکړو او راته يې وويل: ست مت پرېږده او زما کور ته راشه.

د دې څخه مخکې چې زه انکار وکړم هغه بيا وويل: البته که زما کور خپل د راتلو قابل نه بولي نو بيا سمدې زه به درته يو بل کور په کرايه ونيسم. د هغه پدې خبرې ما په تلوار د يو څو تعريفې او بيخايه خبرې وکړې خو خلاصه د خبرې د هغه په ډېر غوښتنه زه مجبور شوم د هغه خبره ومنم خو يوازې يوه ستونزه وه او هغه دا چې د هغه کور زما د کار لځای څخه يو څه ليرې و، خو دومره مهمه نه وه، ځکه ما موټر درلود.

ما خپل کالۍ او شيان ټول کړل او د کلې خوا ته وخوځېدم، دا هماغه سړک و چې شاوخوا دولس کاله مخکې مې له يوې بدې او توره خاطرې سره پرې تېر شوی وم. شاوخوا د ماښام دوه بجې وې چې د آقا ميرزا کور ته ورسېدم. بېچاره آقا ميرزا وينې ناست و، تر څو زه ورسېدم. له ډېرو پوښتنو او ستړې مشې وروسته، هغه زه کور ته دننه بوتلم او يوه ښايسته کوټه يې راته تيار کړې وه. د آقا ميرزا کور د زهرا کور څخه څو کوڅې لرې و.

سهار زه وخت د خوب راوينې شوم او ځان مې تيار کړو تر څو کار ته لاړ شم، کله چې انگر ته ووتلم نو ومې ليدل چې د آقا ميرزا ښځه او بچيان په حويلي کې مصروف وو، دغال او منقل يې تيارول چې کورسي ولگوي او د صبا نارې لپاره چای تياري کړي. ما هغوی ته سلام وچاوه او د مزاحمت او رامنځته شوي حالت له امله مې بخښنه وغوښته. ددې سبب چې دوولس کاله وروسته ما هغوی ليدل نو ما هغوی سم نه پېژندل. مريم خاله، د آقا ميرزا ښځې زه خپل د کوچنيانو سره معرفي کړم او د يو يو نوم يې راته واخيست چې د پېژندگلوي په منځ کې ومې ليدل چې دروازه خلاصه شوه او يوه ښځه او سړی دننه راغلل.

ټول سمدلاسه پاڅېدل او ښځې ته په غېږو سره ورغلل او په لوړ اواز يې سلام وچاوه. د ښځې له خپرې څرگنده وه چې حامله ده او د ټولو دې هومره مينې هم د

هغه ښځې حامله والي لامل و. لږ چې چاپېريال آرام شو، ما له مريم خاله څخه وپوښتل، چې دا ښځه زمونږ د خپلوانو څخه ده؟ مريم خاله په حيرت سره وويل: و دې نه پېژندله؟ دا خو زهرا ده، او دا يې خاوند علي دی. ما په حيرانتيا زهرا ته وکتل او په حيراني سره مې احوال ترې واخيست. هغې هم زما پشان په گنگس حالت احوال واخيست، زهرا په همغه گنگس حالت د مريم خاله څخه ما ته په اشاره وپوښتل چې دا څوک دی؟ مريم خاله وويل: وای زهرا جانې تا هم ياد ته نه راځې؟ دا ميلاد دی، هماغه چې د واده په شپه دلته د خپلې مور سره ستاسو کور کې مېلمه وو.

زهرا تازه زه وپېژندلم او دا ځل يې له ما سره ډېر تود ستړی مشې وکړو او زه يې خپل خاوند ته ور معرفي کړم. ما له هغوی بخښنه وغوښته او ورته ومې ويل چې کار ته بايد لاړشم او نور خبری به ماښام چې کله راغلم و به کړو، اصل کې زما زياته تلوسه وه او غوښتل مې چې کاش ماښام دوی دلته د اقا ميرزا کور کې پاتې شي ترڅو زه د زهرا کيسه د هغې له خولې واوړوم چې زما د تلو وروسته څه ورسره پېښ شوی؟ خو له يوې خوا زه خوشحال وم چې هغه روغه وه. ما خدای پاماني وکړل او کار ته روان شوم..

ماښام شو، او زه بېرته کور ته راستون شوم او ما په ټوله لار دعا دعا کول چې زهرا دوي تللې نه وي او هملته وي، کله چې کور ته ورسېدم، زهرا او د هغه خاوند علي لا هملته وه او تللې نه وه، ما هم سمدلاسه مخ او لاس ومينځل او راغلم چې ترڅو د کيسې په سر او بر ځان خبر کړم خو ما چې د هر لوري کوښښ وکړو ترڅو ځان په کيسې خبر کړم خو له هېڅ لارې مې ځواب ترلاسه نه کړ. يوازې پدې پوي شوم چې زهرا حامله ده او وروستی مياشت يې روانه ده.

د شپې په پای کې چې کله زهرا او خاوند يې رخصت کېدل، علي راته وويل چې خامخا به د سبا شپې لپاره د دوی کور ته د ماښام ډوډۍ ته ورځم. ما هم ژر ومنله.

کله چې زهرا او خاوند یې لارل، آقا میرزا خپله خبرې پیل کړې او زما د زړه موخه یې راته پوره کړه.

آقا میرزا راته وویل: له واده نه وروسته، زهرا عجیب رفتارونه کول پیل کړل. یو شمېر خلکو ویل چې د ډاکټر سره به یې ستونزه حل شي او نور بیا په دې باور وو چې تعویذ کول ورته ضروري دي. وروسته، ورځ په ورځ د زهرا غږ بدلېده او نارینه بڼه یې غوره کړه. مونږ فکر کاوه چې دا د وروستیو چیغو پایله ده، خو موضوع دلته ختمه نه شوه او کار د کور په ډبرو ویشتلو پورې ورسېد. بې ځایه به له اسمان څخه په کور باندې ډبرې راپرېوتل او میلماڼه به په انگر کې له راتګ څخه ډارېدل.

یوه ورځ مو له قزوینه څخه یو دعا لیکونکی راوست. هغه له ډبرو حرکاتو او کارونو وروسته، یوه د ډبره د انگر څخه پورته کړ او اسمان خوا ته یې وویشت او له لوړ غږ سره یې دعا وکړه. له هغې ورځې وروسته د ډبرو ویشتل ودرېدل خو ټوله کورنۍ د پېریانو ښکار شوه. میلاد بچې خدای شاهد دی چې رښتیا وایم په رڼا ورځ به بغیر له کوم دلیل څخه د کور شیان حرکت کاوه تر دې حد چې له وېرې څخه مې د څو میاشتو لپاره خپل بچیان د خپلې مېرمنې کور ته واستول.

ما چې دا هر څه واورېدل، خوب یې رانه و تښتوه. تر سهاره پورې مې د هغه خبرو په اړه فکر کاوه. سبا سهار وختي بهر لارم، مازیګر بېرته زهرا کور ته لارم. علي، د هغې خاوند، یو ډېر ښه او سخي سړی و. شاوخوا اته بجې د شپې وې چې ومې لیدل زهرا لږ پریشانده او خپل پر ځان تاو راتاو کېږې، ما له علي څخه وپوښتل: میرمن زهرا لږ په تګلیف معلومېږي خیرت خو دې؟

علي په کراره وویل: داسې ښکاري چې د هغې یخنې شوې زه زم بخاری ته لږ بوټې راوړم ترڅو گرمه شي، ان شاءالله ښه کېږي..

ما وویل: دا څه وایې؟ د بخاری په اور ددی ستونزه کله حل کېږي؟ ډېره په تګلیف معلومېږي ښایي درد یې وي او کېدای شي د زېږون وخت یې رسېدلی وي؟

پاسېدې چې لارښو ډاکټر ته اوس لا سر وخت دې.
ما دا خبره وکړل او په تلوار خپل د کورنۍ خواته لاړم او د موټر کیلې مې راوخیسته
خو زهرا منع کړم او ویل یې دا هسې درد دی او په گرم کېدو ښه کېږم! خلاصه چې
زما اصرار او دهغوی دواړو انکار اخير زه هم خاموش شوم. څه مې ویلې وایې کله
چې زهرا خپل نه غوښتل لاره شې ډاکټر ته؟ کېناستم خپل پر ځای خو بېحد بد
احساس مې درلود هر لحظه مې فکر کاوه یو بده پیښه به وشې..
زما اندېښنه د دې سبب شول چې زهرا زما د مخ څخه ځان پناه کړې ترڅو زه ورته
هر دقه ونه وایم راځه لارښو ډاکټر ته..

د مابښام ډوډۍ مې په یو مصیبت سره وخوړل، علی بخاری ته اور واچوه او زهرا د
هغه څنگ ته کېناسته ترڅو گرمه شې او په ظاهره یې کوښښ کو خپل ځان ښه
وښايې ترڅو زه ورته څه ونه وایم. ساعت د شپې یوولس بجې شوو او ما د علی
څخه اجازه وغوښته ترڅو لاړ شم کور ته خو علی راته په بېحد شرم او خجالت
وویل: کېدې شې یو نن مابښام زموږ سره پاتې شې؟
— خیرت خو دې کومه ستونزه ده؟

علی- نه ... نه کومه ستونزه نشته تخو پوهیږې چې دلته کلې دی او موټر په آسانې
نه پیدا کیږي او زهرا هم لږ ناروغه ده زه وېرېږم هسې نه نیمه شپه ناروغه شې! که
ته پاتې شې ښه به وی ځکه موټر لری.

په زړه نا زړه توگه مې وویل: سمده.

او بیرته خپل پر ځای کېناستم علی سمدسې یو پنډ نالې راوړل او ماته یې واچوه او
یو لوی کمپل یې هم راکړ چې په ځان یې واچوم. د خونې رڼا یې هم کمه کړه او دی
خپله او زهرا بلې خونې ته لاړل او دروازه یې بنده کړه. څه موده تیره شوه او ورو
ورو مې سترگې درنې شوې او ویده شوم. د چغو په غږ له خوبه راپورته شوم.
سمدلاسه مې موبایل ته وکتل، د شپې درې بجې وې، او د زهرا د چغو غږ ټول کور
نیولې وو، په خپل ځای کې کېناستم او انتظار مې کاوه چې څوک راشي او راته
ووايي چې څه باید وکړم؟

چې همدې وخت کې علي په بېړه دروازه پرانيست او په انديښنه يې وويل: ميلاده
خدای دی خیر درته په نصیب کړې چې پاتې شوې زر پاڅه زهرا په بد حال کې ده زر
موټر چالان کړه چې ښار ته يې یوسو...

سمدلاسه پاسېدم کورتې مې واغوستل او د انگر لور ته ورغلم، خو کله چې مې
دروازه خلاصه کړه، ومې لیدل چې شاوخوا ۳۰ سائتي وچه واوره پر ځمکه ناسته ده
او موټر خوځېدلی نشي. هرڅومره چې مې هڅه وکړه، پوه شوم چې ناممکنه ده
موټر حرکت وکړي.

بېرته په تلوار کور ته ننوتلم او علي ته مې غږ وکړو او وضعیت مې ورته وښود. هغه
بېچاره هم حیران پاتې شو چې څه وکړي. ناڅاپه يې وويل: ميلاد بله چاره نشته،
باید عمه ناردانه راولم. هغه د کلې د څو نسلونو لپاره قابله پاتې شوې، ته سمداسه
په انگر کې اور بل کړه او تر هغه چې زه قابله راوړم، ته هم اوبه گرمې کړه.

علي ژر د زهرا کورنې ته زنگ وواځه او له مور څخه يې وغوښتل چې د زهرا خور
دلته راواستوي چې د زهرا سره اوسېږي. د زهرا خور هم ژر ځان راوړسه وو ما هم
سمدلاسه یو کوچنی بخاری چې کور کې وه راوړل او دیگ مې پرې کېښود او انتظار
مې کاوه چې اوبه جوش شي. په کلیوالو کورونو کې انگر ډېر پراخه وي او د کور
لویه برخه يې په انگر کې وي. کله چې مې په واوره کې قدم واځه او نیمه نظر مې
دیگ ته و، ومې لیدل چې یو اوږد قدی ښځه، په کلې والې جامو کې، خپل مخ د یوې
وړې کرکې ته نږدې کړی او د کور دننه کتنه کوي.

په لوړ اواز مې وويل: خدیجه خاله ته يې؟

خو هغې ځواب رانکړو ما بیا خپل پوښتنه تکرار کړه او یو څه نږدې لارم. زما د
بوټانو غږ په وچې واورې کې خپور شو. په خدای قسم چې له هغه لوري داسې یخ
باد را ته راغی چې ما په هیڅ ځای کې نه و احساس کړی. ناڅاپه يې په یو دروند غږ
وويل: ورځه مخکې له دې چې زه خپل سترگې درته وښایم

زه په بشپړه توګه حیران پاتې شوم، د هغې په مطلب و نه پوهېدم نو ومې ویل:
خپل سترګې را وښايې؟ ستا پر سترګې څه دي؟ ته څوک یې چې کور ته ګورې؟

کله چې هغه زما د قدمونو غږ واورېدو، نو د دېوال خوا ته لاړه ما غوښتل ورپسې
شم خو هم مهاله د زهرا او د هغې د خور چيغې دننه له کوره را پورته شوې. ما په
تلوار د کوټې خوا ته منډه کړه او په شدت مې دروازه خلاصه کړه. کله چې دروازه
خلاصه شوه، یو تور پیشو بهر راووته او منډه یې کړه او د جوش اوبو ډک دیګ ته
ورپریوته. زه چې بشپړ اعصاب مې ګډوډ وو، حیران پاتې شوم چې څه وکړم. ژر مې
ځان را ټول کړو او د زهرا خور ته مې وویل: دا پیشو له کومه راغله؟

زهرا خو له سخت درد څخه بې خوده وه، خو د هغې خور وویل: ناڅاپه مې ولیدل
چې د تلویزیون د شاه څخه بهر را ووت او د دروازې خوا ته راغله.
دروازه مې بنده کړه او ژر د دیګ خوا ته ولاړم، خو په کې پرته له جوشېدلې اوبو بل
څه نه و. سمدلاسه مې اوبه له دیګ څخه لری خټا کړل او نوې اوبه مې واچولې، چې
مبادا کومه ستونزه پیدا نشي، علي راغی او قابله هم ورپسې راغله. ژر مو وسایل
برابر کړل او قابله مو کوټې ته واستوله. په یوه مناسب وخت کې مې علي ته کیسه
وکړه، زما په خبرو علي داسې راته وکتل لکه چې د هغه په پخواني زخم مې بیا ځلې
مالګه دوږه ولې وي. هغه زه کېنولم او په ستونزه سره یې کیسه وکړه چې په دې
وروستیو کې یې ورسره مخامخ شوي و علي ویل:

علي - څلور ځلې مې ماشوم پیدا شو او څلور ځله تر څلوېښتو ورځو ونه رسېده چې
بې دلیلې به خفه کېدل او مړه کېدل. د زهرا جامې به بې دلیلې له وینو ډکېدل او زهرا
ټول بدن به ټپ ټپ داغ وو داسې لکه چې یو چا وهلې وي او ټول بدن یې ځای ځای
له وینو ډک و. څو کلونه مو له دې ستونزو سره تېر کړل تر دې چې یو تعویذ
لیکونکی موږ ته وویل چې پر تاسو یو جادو شوی او هغه جادو د آس په پښو او د
نانځکې په سر شوی او که هغه راوړی مشکل به مو حل کیږي، خدای دې خیر ورکړي
کاګا اسلم ته (د شهربانو پلار) هغه راته هغه شیان راوړل لکه چې هغه پیدا کړي وه

موږ هم هغه ويوړل تعويذ ليکونکې ته او هغه هم هغه جادو باطل کړو او د هغه د باطل کولو سره زموږ حالات لږ ښه شو نور زهرا يې نه وهل او نه يې پيغذاب کول خوو...

همدې وخت کې د کور څخه د خوشحالي غږ پورته شو، او موږ ته يې زېږې راکړو چې ماشوم پيدا شوو، علي په خوشحالي د کور خوا ته لاړو او زه لگيا شوم او د انگر څخه بخاري او ديگ مې ويوړل د حويلې اخير کونج کوټې ته چې د گودام او زيرزمينې حيثيت يې درلود بيا مې د لمانځه لپاره اودس وکړو شيان مې په گودام کې کېښودل، او چې بېرته راغلم نو و مې ليدل چې خاله ناردانه د وينې ډک يو ټوټه پارچه علي ته ورکړل او په کلک لهجه يې ورته وويل: دا دفن کړه. علي د خاله د لاسه هغه د وينو سره ټوټه واخيسته، خاله دروازي ته روانه شوه چې ووځي چې علي ما ته وويل: په دې وخت کې د خاله يواځې تلل ښه نه ده، زه ورسره ځم.

او بيا يې په کرار غږ وويل: خو تاته يو زحمت لرم که کيدای شي چې د دې ونې لاندې د بيل په واسطه يو ځای وکينې او دا پارچه په خاورو کې خښه کړې؟

— سمه ده، گرانه، ته دا د باغچې سره کېږده، زه به يې پخپله حل کړم ته ورځه. علي د انگر دروازه وتړله او ولاړې، زه زړه نا زړه وم چې آيا اول مونځ وکړم که دا پارچه خښه کړم؟ اخير مې ځان سره وويل چې اول بايد د علي را سپارلې کار وکړم او بيا مونځ وکړم په همدې تکل بېرته د حويلې هغه کونج ته لاړم چې اضافه شيان پکې ساتل کېدل او د بيل پسې په گرځېدو شوم، زه تقريبا پوهېدم چې هغه پارچې کې څه دې خو حقيقت دا وو چې ما باور نه کاوه، او له ځانه سره مې ويل چې دا خلک تر کوم حده ناپوه کېدلې شي...

بيل مې راوخيست او غوښتل مې چې د باغچې خوا ته لاړشم چې همغه يخني چې څو ساعته مخکې مې د هغه خاله په لېدو احساس کړی وه بيا ځلې مې محسوس کړل، دا يخني د دنيوي يخني څخه ډېر فرق درلود، داسې لکه هوا چې زهرجنه شوې

وي او د وينې اکسيجن ناخاپه کم شوی وي. تر ټولو ښه توصيف چې کولی شم، همدا دی... ژر مې په ياد شو چې پارچه مې باغچې سره کېښودلې ده. ژر بېرته وگرځېدم ترڅو پارچه را واخلم خو د مخامخ صحنې په لېدو په خدای قسم، دواړه پښې مې پر ځمکه وگنډل شوې، او زنگونونه مې داسې رېږدل چې د ولاړېدو پر وخت يې زه لاندې ښويه ولم ژبه مې بالکل قفل شوې وه. هغه شې يا هم کس چې په کامل توگه تور جامې درلود او بېحد اوږد وو او داسې وو لکه په هوا چې ولاړ وي مخ زما خوا ته را وگرځه وو ..... خو ..... خو مخ يې نه درلود يواځې تور دود وو!

زه يې چې وليدم، نو مخ يې رانه واړو او د ځمکې نه تر بام پورې شاوخوا ۶، ۷ متره مسافه ووهله او ټوپ يې وواهه او لاړ. ما لاس په ديوال تکیه کړ او خپل موټر ته تکیه شوم چې په حويلي کې و، چپ لاس مې بې حسه شوی و او له بله لوري مې د سختې وېرې احساس کاوه، خو د زړه له وېرې مې احساس کاوه چې شايد سخته قلبې راباندې راشي څو ځلې مې خپل چپ لاس وڅوځاوه او ومې ليدل چې څوځېرې خو هېڅ احساس نه لري! ياد ته مې راغله چې يو څه گرم اوبه په بونډې کې پاتې شوی وه کله چې اودس مې وکړو نو په تلوار لارم هغه گرم اوبه مې خپل پر لاس واچول خو لکه چې هيڅ اغېز يې و نه کړه.

په دې لړ کې مې بيا هغه پارچه په ياد شوه چې باغچې سره مې ايښې وه. په زحمت سره ورپسې وڅوځېدم چې ومې وليدل چې "بې ايماڼه" پارچه څېرې کړې وه خو دننه شی يې نه دی ورلی. زر مې دا په يوه پلاستيک کې واچوله او په جېب کې مې کېښوده... دومره د زړه د سخته حملې څخه وېریدلی وم چې د لاسونو او جامو وينو ته مې پام نه و. د مندې پيل مې وکړ چې گوندې وينه په لاس کې مې وگرځي، نه پوهېږم چې دا سم کار و که نه، خو همدا مې په ذهن کې راغلل. حويلي ته د دننه کېدو او بېرته راتگ په دوران کې وم چې علي راغې.

علي چې زما پرېدلې رنگ ولېده نو لومړنی پوښتنه يې د خپل ماشوم او زهرا په اړه وکړه. په داسې حال کې چې ساه، ساه مې وهل و مې ويل: هغوی ښه دي، خو زه

مرستی ته اړتیا لرم.

د سترپا څخه کېناستم او ټوله کیسه مې علي ته وکړه، ورته مې وویل چې څه راسره وشول. علي کرار وویل: میلاد نه مې غوښتل دا کیسه درته وکړم خو مجبور شوم چې درته ووايم، څلور ځله مخکې چې زهرا فارغه شوه، او ماشوم یې پیدا شو ما دهغې نومنه پارچه د هغې د مور په باغچه کې خښ کړ. څو شېبې وروسته د زهرا مور په خپل حویلي کې همدا څیز چې تا ولید، ویني. خو توپیر یې د دې ځل سره دا و چې دا ځل یې پارچه نده وړې! خو زه شک نه لرم چې دا ناوړه به بیا راشي.

په وېرېدلې انداز مې وویل: ته و خدای یا دا انجلۍ (زهرا) یو چېرته ویسه یا هم یو څو نفران د دی وسرته راوړه ترڅو هغه ورته زیان ونه رسه وې. علي په نامېده لهجه وویل: موږ زهرا یوځل هم یوازی نده پریځودلې، هغه تعویذ لیکونکې چې راوستلی مې و راته یې وویل چې یوازې یوه ثانیه بس ده چې هغه خبیثان خپل کار ترسره کړي.

— علي، دا ولې داسې وشول؟ دا د آس پښې او د نانځکې سر څه کیسه ده؟ علي په همغه غمژن او ناامید انداز وویل: راځه لومړې دا خښ کړو، بیا به درته کیسه وکړم..

— ستا په نظر بهتره به نه ويې چې دا پارچه کوم دښت بیابان کې ښخ کړو ترڅو څوک پوه نشي؟

علي- هغه بیشرقان د سایي پشان زموږ شاوخوا کېدی اوس هم شک نلرم چې همدلته دی او زموږ خبری آوری، ترڅو چې خپل زهر توې نکړې نه په کرار کېږي. علي دا خبره وکړل او د درختی لاندی د ځمکې پر کېندلو بوخت شو، او زه هم هملته خپل د لاس په چابی کولو بوخت شوم ترڅو لاس مې ښه شي علي ځمکه وکېندل او د رمز پشان یې وویل: هغه امانت راکړه.

ما هم په کراره خپل د جیب څخه پارچه راوویستل او علي ته مې ورکړو چې تازه مې پام شو چې د کورتې جیب مې په وېنو شوې، ژر مې خپل کورتې و ویسته او د

نل لاندې مې ونېو او همغه په وینو شوې برخه مې ومینځل او په تار مې واچوې
ترڅو وچ شي..

چې نظر مې د بام په سر ولگېده چې ومې لېده همغه د تورو جامو کس چې مخ یې
د دود پشان وو د بام په سر ولاړ دې او دوه سترگې موږ ته نېولې، د وېرې څخه په
بند بند ژبه مې وویل: ع.....عل.....علې...

همدا چې ومې ویل علي هغه د باد پشان غیب شو!

علي په ورختای راوکتل او ویې وویل: څه شې؟

— علي بیا مې ولېد د بام په سر ولاړ وو.

علي په خندا وویل: لکه چې ته یې زیات خوښ شوې یې چې هر دقه ځان تاته
ښايې؟!

— علي زما سره ټوکی مه کوه چې حالات مې خراب دي...

که کار دي خلاص شوې بسم الله کړه چې لاړشو کور ته مونځ قضا شو.

هغه بیچاره چې زما خراب حالات ولېد نو ژر یې شیان سره راټول کړل، او کور ته
لاړو په سل رقم ډار او وېرې مې مونځ وکړو کله چې مونځ خلاص شو علي راته ډېر
ټینگار وکړو ترڅو لاړشم حمام وکړم چې شاید لاس مې ښه شي، او واقعا حمام کول
فايده وکړل او لاس مې ښه شو کله چې د حمام څخه راوتللم نو د زهرا د ژړا غږ مې
واورېد او علي چې د هغې و څنگ ته ناست وو، زما په غږ علي ژر را ووت ژر یې
ماته یو پیاله چای واچول او ویې ویل: کېنه لږ ارام وکړه ته مې هم په زحمت کړې.
— داسې مه وایه د څه زحمت.. که بېکار یې لږ کېنه او ماته کیسه وکړه ولې دي
ژوند و دي حالات ته راوړسېد؟

زما په خبره علي پورته شو او ولاړ هغې خونې ته چې زهرا پکې وه، دروازه یې
وترله او بېرته راغی او وې ویل: دا خاله ناردونه قابله پوهېږې څوک ده؟
— نه څوک ده؟

علي- دا زما خاله ده.

په حیرت مې وویل: د رښتیا خاله؟

علې- هو دا واقعاً زما خاله ده کلونه مخکې، زما مور او خاله ناردونه، چې هغه وخت ځوانه جینۍ وه، د کلي ښځو لپاره د زیږون کارونه کول. خاله د مور د لاس مرستې کوونکې وه او مور به د قابله په توګه ورسره وه. یوه شپه ناوخته زموږ د کور دروازه وهي او مور مې له خوبه راپاڅېږي مور مې به غوسه سره دروازې ته ځي چې گورې یو ناشنا سړی د کور د دروازی سره ولاړ دې او په بیحد عاجزۍ سره زما د مور څخه غوښتنه کوي چې د هغې ښځې سر ته ورشي چې د زیږون په حال کې ده.

مور مې چې تازه له خوبه پاڅېدلې وه او اعصاب یې خراب شوي وو، په بد حالت ورته ځواب ورکوي، او د تلو څخه انکار کوي خو هغه سړی زاری ورته کوي چې که نه راشې نو زما ښځه به مړه شي. مور مې لږ پام کوي او ویني چې دا سړی یې هېڅکله په کلي کې نه دی لیدلی او نه یې پېژني! نو د هغه څخه پوښتنه کوي چې څوک یې؟ هغه سړی ورته وایي چې زه ستا د مرحوم مېړه د دوستانو څخه یم او دلته په دې کلي کې مې څوک نه پېژني، زه د فلان کلي یم او په لارې کې زما ښځې درد پیل کړی.

په پای کې مور مې خپل سامان را اخلي او په زړه نا زړه د هغه ناشنا سړی پسې روانه کېږي کله چې ټاکلي ځای ته رسېږي، ویني چې په یوه ویجاړه ځمکه کې یوه ښځه او دوه سړي ناست دي د زېږون په حال کې؟ خو د هغوی څېرې طبیعي نه ښکاري. مور مې د هغوی پښو ته گوري او پوهېږي چې څه پېښه ده؟

میلاد خپل د خبرې پر دې ځای کې خاموش شو او زما خواته چې په کامل توجه مې ورته غوږ نېولې وو گوري او وایي: د هغوی پښې د حیواناتو پشان وه! په ډار او وېرې مې وویل: پېریان وه؟

میلاد د سر په خوځولو زما خبره تایید کړل او ویې ویل: هغوی مهاجر پېریان وه چې د دې ځای څخه تېرېدل ترڅو بل ځای لارښې خو لاره کې ښځه مریض شوی وه او زموږ کلي خوا ته یې مخ کړې وو د مرستې په خاطر او زما مور چې کله پر دې

کيسې سر خلاص شوې وو نو په بېحد ويېدې او ډار سره خپل کار پيل کړو خو ماشوم مړ زيربږې!

او هملته پېريان زما مور ته وايې چې تا خپل په بد اخلاقي او بد نيتې زما ماشوم وواژه نو موږ قسم اخلو چې ستا نسل په پرځمکه پرينږدو او ستا د نسل ماشوم، ماشوم به مړ کړو...

او زما د بدبختې څخه زه خپل د مور يوازینی اولاد يم او مور مې پرته له ما نور ماشوم نه لري، نو د هغوې دا گواښ زما په برخه شوو..

له کوم ورځ څخه چې ما زهرا وليدله نو دا منحوس سيوري پر هغې پرېوت او زموږ ژوند يې داسې تباہ کړو...

د دې خبرو په اورېدو او هغه څه چې ما پخپله وليدل، په زړه کې مې وېره راغله چې خدای مکړه تر هغه وخته چې دلته يم، بيا دا ډول څه ونه وينم؟ خلاصه، ورو ورو مې تياری ونيو او دفتر ته ولاړم. له هغه وخت چې د کار ځای ته مې حرکت وکړ او تر هغه چې خپلې خونې ته لاړم، زما ذهن له دې پېښو ډک و. يو له همکارانو څخه مې چې تازه سره پېژندلی وه، زما دا تشویش حس کړ او راته يې وويل: کوم څه شوې؟ ډېر ورختا معلومېږي، څو کسانو په اداره کې درته سلام وکړ، خو تا بيخې وا لا نه ورېدو او راتېر شوې ورڅخه...

ځان مې يو څه راټول کړو او زړه نا زړه وم چې ورته و وايم او کنه؟ په پای کې مې زړه قوي کړو او کيسه مې ورته وکړه چې وگورم ايا ده ته هم داسې تجربه شوې او کنه؟ زما د خبرو وروسته هغه وويل: اوس چې تا راسره د ريښتيني زړه خپل د زړه درد راسره شريک کړو نو زه هم خپل يوه تجربه درسره شريکه کوم...

دا څو کاله مخکې له يوه همکار سره د خزانې د پېدا کولو ځای لپاره کلې پر کلې گرځېدو تر دې چې يو ځای کې د ډېره کندنو وروسته، له خاورې څخه يو شی راووت، چې د هغه خبرې ته ورته و چې تا ليدلی و! موږ له وېرې دواړه بې هوشه

شو. کله چې په هوبښ راغلو نو ومو لېدل چې په یوه بل ځای کې یو او خپل له اصلي ځای څخه ډېر لرې راوړی وو.

له هغه ورځې وروسته هر وخت، هر ځای همغه تور دود د سایي پشان زموږ سره و، دومره یې موږ پېغذاب کړو چې په خلکو کې حاضرېدل مو ستونزمن شول! ځکه ټول به فکر کاوه چې موږ لیوني یو. خو هغه څه چې موږ به لیده، هېچا نشو لېدل، زموږ کیسه تر هغې دوام وکړ چې یو چا راته د یو شیخ آدرس راکړو! نوم یې شیخ یوهنا وو موږ نږدې ۱۶ میاشتې د هغه د کور مخکې تلو ترڅو موږ ته روزنه راکړې خو هغه نه منل، خو د ډیر تگ راتگ وروسته یې ومنل او موږ ته یې روزنه راکړل د سختو تکلیفونو وروسته موږ وتوانېدو چې عادي حالت ته بېرته راشو، هغه هم د یو شمېر شرطونو لاندې.

بیایې ما ته مخ کړو او ویې ویل: غواړې یو وخت برابر کړم ترڅو خپلوان دې هغه ته یوسي؟

علې- نه یاره هغه ستاسو پشان داسې کارونه نشې کولې دا رقم سخت تمرینات. هغه وویل: انسان چې مجبوره شی هر کار کوی، که هغوی هم زیات پېغذاب شوی یی نو دا تمرینات کوی شک مه کوه، اوبو وړې زگو ته هم لاس اچوی..

په بې اهمیت لهجه مې وویل: مننه خدای دی خیر در کړی زه به د هغوی سره خبری وکړم بیا به وگورو چې څه کیږی..

هغه هم سر وخوځولو او ولاړو، کوم تمرینات چې ده یادول هغه علی او زهرا زر کاله وروسته هم نه کولې شو او نه یې هم کول! هغوی د کلي خلک وه ولاکه یوه روپی پداسی خبرو ورکړی وایې، ها که تعویذ لیکونکی وایی دا شیخ یوهنا بیا نو سل فیصد ورتلل او پیسی هم ورکول خو دا چی تعویذ نه لیکلی او یوازی د روح د قوت او داسی نور خبری کوی دا کلیوال خلک پدی شیانو باور نلری..

د غرمي خوا ته علی زنگ را ووايه او ویې ویل چې غواړم زهرا ویسم ډاکتر ته ترڅو وگوری د زیږون وخت کې خو کوم ستونزه نده ورته پېښه شوې، اجازه ده ستا موټر

کې ویسم؟

— موټر دی ستا بلا واخلي ویسه هېڅ ستونزه نشته، خو وایم اړتیا نشته د هغه ښځه شوی شې سره کوم کس نگهبانې ورکړی هسې نه ویسې؟
علی- نه همغه اول ورځ مهم وو ځکه کله چې وینه تازه ویې د دوي پکار ده، خو کله چې وېنه وچ شې بیا دوی نه وړی ځکه په تازه وینې دوی جادو کولې شې.
— اها... سمدې ورځه خو ما بیخبره پرینږدی هر خبر چې وو ماته زنگ را وواهه.
علی- سمدې ضرور .

د مازدیگر پنځه بجې وه چې علی زنگ را وواهه او ویې ویل فلانکې ځای ته راشه چې یوځای لارښو کور ته، زه هم ورغلم کله چې د علی کور ته ورسیدو نو آقا میرزا د هغه میرمن او د علی مور او د زهرا مور او خویندې راغلی وه هلته او بیچاره گانو سم محفل جوړ کړی وو او سپانده (سپیلنۍ) یې د زهرا و مخ ته دود کړل بیا د زهرا پلار د هغې و مخ ته یوه میړه قربانې کړه ترڅو شر او بلا د ده د لور او لمسی څخه لری شې ټول خوشحاله وه خو د ټولو څهرو کې د خوشحالی څنگ کې وېره هم وه! وېره لدې چې دا ماشوم به څلویښت ورځو ته ورسېږي یا که د تېر څلور ماشومانو په شان یو بد برخلیک ورته په انتظار وي.

لاسونه مو پرې مېنځل او بخاری څنگ ته کښیناستو. هر یو له هرې خوا خبرې کولې او مجلس ښه گرم شوی و. په یوه مناسب وخت کې مې علي ته وویل: یو ښه اشنای مې پیدا کړی دی، که خدای وغواړي، زه به زهرا او تا ورسره یوسم چې یو نظر درته وکړي لڅیره سل په سلو کې مو ستونزه حل کوي.
علي ډېر خوشحاله شو او له ما یې مننه وکړه. موږ ډوډۍ وخوړه او بیا علي راغی او زما په غوږ کې یې ورو وویل: که شپه همدلته پاتې شم مننه به دې ویې.
ما ځان سره وویل چې شاید د خدای بنده موټر ته اړتیا لري، خو په مخامخ ویلې نشې او شرمېږې نو ځکه وایې چې ته پاتې شه..

ما لاس په جیب کې وواهه او په غلې توگه مې د موټر کیلي په لاس کې ورکړه او ورته مې وویل: واخله دا دې ستا سره ویې ترڅو میرمن زهرا ښه کېږي ستا پکار به راشي زه به ترڅو وخته په بس کې لاړشم.

خو علي په تلوار وویل: زه موټر څه وکړم ته پاتې شه چې زړه مې پرتا یو څه ډاډمن دی.

زه چې ازه پوه شوم چې د علي مقصد څه دی نور مې خبره یو پر دوه نکړل او د سر په خوځولو مې د سمده خواب ورکړو، بیا مې اقامیرزا ته مخ کړو او ومې ویل: که ستاسو اجازه وي زه به شپه همدلته پاتې شم.

لکه چې ټولو غوښتل زه د علي سره پاتې شم ځکه اقا میرزا په خوشحالی ومنل او یو د دروغو ست یې لا راباندې ونکړو چې راځه کور ته! یو یو ټول لارل او یوازې د زهرا مور او خور پاتې شوې. وخت ۱۱ بجې شو او علي ځایونه واچول زه او هغه په یوه کوټه کې ځمليدو او ښځې هم په څنګ کوټه کې وې. له ویرې په لرزه لرزه انګر ته لارم او بغیر لدی چی کوم خوا وگورم تشناب ته لارم او همغسې په تلوار بیرته کوټې ته راستون شوم، خپل پر ځای ځمليدم او د کمپلې لاندې مې ځان پټ کړو. بېحد سترې وم نو ژر وېده شوم خو همدا چې سترګې مې پټې کړې خوب مې ولېدو عجیب وه خو خپل هم پوهېدم چې خوب دې؟

د کوټې دروازه کرار، کرار پرانیستل شوه، او سپینه جوړه اغوستې یوه ناوی په ښکلي خیره کوټې ته راننوته، کرار کرار زما خوا ته رانږدې شوه او زما د سر سره یې زنګون وواهه او زما مخ ته مخامخ کښیناستل، اول څو ثانېو کې څهره سمه وه خو کرار کرار د هغې خیره اوږدېده تر دې چې زنه یې دومره اوږده شوه چې زما پر مخ ولږېدل او په یو ډارونکې غږ یې وویل: زه عزرائیل یم، او ستاد روح اخیستلو ته راغلی یم، چمتو یې؟ د ډېر وېرې ما خپل سترګې پټې کړې وې او ژړا ته نږدې وم چې علي و خوځولم او راغږ یې کړل: میلاد... میلاد ... آرام څه شوې؟ ټول دې خبر کړل. خوب وینې پاڅه...

په تلوار پاڅېدم ټول بدن مې د وېرې څخه لرژېده په همغه حال کې مې خوب ورته بيان کړو چې علي په حيراني سره وويل: خدای دی خير کړی، هسې نه تا راوښسې پېرې؟

علي دا خبره وکړل او پاڅېدو يو گيلاس اوبه يې راکړل او بيا بېرته ویده شو. اوبه مې وڅښلې، يوازې په خپل ځای ناست وم، په ځان کې مې وېره وه. يوه نيمه گړۍ تېره شوه او زه همغسې ناست وم او سترگې مې دروازی ته نيولې وه که څه هم خوب وو خو بېحد يې زه ډاره ولې وم همدی فکرونو کې وم او هغه تياره کې مې سترگې دروازی ته نيولې وه چې د کوټې دروازه کرار کرار همغسې پرانيستل شوه، او زما د خوب پشان همغسې ناوې راننوته، زما خواته راغله او بيا يې څيره همغسې اوږده شوه، مخې يې زما خوا ته نږدی کړو او په همغه ډارونکې غږ يې وويل: زه عزرائيل يم، چمتو يې؟

د ډېر ډار څخه مې سترگې پټې کړې وه او زړه کې مې چې هر دعا وه کول خو دومره انرژي مې نه درلود چې کومه خبره وکړم يا علي ته غږ کړم، ژبه مې بنده شوې وه اخير کې په زيات کوښښ يوازې زما پر خوله يو لفظ راغلو چې ما په زوره وويل "يالله کمک" او سترگې مې خلاصې کړې هېڅ څوک کوټه کې نه وه!

دومره مې ياد دې چې د کوټې گروپ روښانه شو، خو زه نور پر ځان پوي نشوم چې څه وشو؟ په عجيب حالت کې وم نه وينم وم او نه وېده، داسې نيم هوښيار نيم بې هوښ وم چې لاس کې مې د يو شې تېزې احساس کړه او کرار کرار پر خود شوم سترگې مې چې خلاصې کړې څو نفره مې ولېدل چې زما شاوخوا ناست دي، يو راته پچکاری وهې بل زما فشار گوري د سترگو په اشاره مې وويل چې ښه يم. ژبه مې نشو څرخه ولې چې خبره وکړم علي يو گيلاس د ليمو اوبه راوړل او زما شونډو ته يې ونيول ډير تېرې وم او ټول مې وڅښل د هغه د څښلو وروسته لږ مې دمه راسته شوه، او د هغوې وپوښتنو ته چې ويل يې څه وشول؟ او څه خبره وه؟ جواب ورکړو خو په بند، بند، ژبه سم مې خبری نشو کولې..

سهار مې خپل همغه ملگری ته چې نوم یې محمد وو مسج وکړو او ورته ومې ویل چې څنگه چل شوی او ادارې ته نشم راتلې، هغه هم رانه آدرس وغوښت او ویې ویل د کار خلاصه ولو وروسته راحم عیادت ته دی ترڅو هم سم د کیسې په سر او بر خبر شم او هم یو د ملاقات وخت واخلي د شیخ یوهنا سره..

تر مازدیگر زما حالات ښه نه وو یو دقه به مې داسې یخ کېدو چې لرزی به واخیستم بخو بل دقه به داسې گرمې وشول چې غوښتل مې یخې اوبه پر ځان واچوم ساعت د مازدیگر پنځه بجې شوی او محمد زما همکار د کور دروازه وټکول او د علي تر شا د یالله یا الله پر ویلو کور ته را ننوتل، ما خپل ځان لږ راټول کړو او کېناستم، دواړه راغلل او زما و څنگ ته کېناستل او سلام علیک او سترې مشې مو سره وکړل او هغه زما د حال په لېدو ډیر خفه شو او د ژر ښه کېدو دعاگانې راته وکړل..

علي د چای د راوړلو لپاره پاڅېدو، د هغه په پاڅېدو محمد راڅخه پوښتنې کول شروع کړل او ما هم په همغه خراب حالات جوابونه ورکړل زما د خبرو د خلاصیدو وروسته محمد په بند بند لهجه وویل: گوره ... میلاد یو څه وایم خو خفه نشې! د کور صاحب بېحد ښه سړی ښکاری او بیحد هم زما په نظر میلمه دوست او سخی انسان دی خو وروړه کوم خبرې چې تا ماته هغه ورځ اداره کې وکړل او د اوس حالات دی زه فکر کوم چې دا ځای د ژوند کولو لپاره مناسب نه دی او زما په نظر دا ځای دروند دی! هڅه وکړه چې د ادارې لیلې ته لاړ شې، هلته لږ تر لږه امنیت خو لری.

ما په ټوکو وویل: امنیت! داسې خبرې کوې لکه چې داعشو زه محاصره کړی یم! محمد- میلاد مه خاندې او دا خبرې په ټوکو مه نیسه، که په هغه شیانو پوی شی کوم چې زه پوهیږم نو هېڅکله به دا خبرې په ټوکو وانخلي..

ما د سر په ښورولو تایید ورکړو، خو په زړه کې مې باور نه درلود او فکر مې کاوه چې دا ټولې پیښې یوازې زما د زیات فکرونو نتیجه ده، نور څه نه. په همدې خبرو کې وو چې علي د چای او مېوو سره راغی. هغه محمد ته مخ ور واراوه او ویې

ویل: دا ښاغلي ميلاد مو دا څو وخته زيات د پېريانو خوښ شوی او هر دقه راځی ورته، په اداره کې پاملرنه ورته کوئ هسې نه کوم پېری وتښته وې... او بيا دواړو په قهقهه خندل پيل کړل.

د علي خبرو موضوع ته لار پرانستله او محمد علي ته وويل: علي جان اورېدلي مې دي چې کله کله تاسو هم له دې ډول مسایلو سره مخ کېږئ؟ علي هم پيل وکړ او د دې پيښو کيسه يې په جزئیاتو بيان کړه. نږدې نیم ساعت خبرې وکړې، او په پای کې محمد علي ته وويل: علي جان، ما ميلاد ته هم ويلي دي چې زما يو استاد شته چې په دې ډول مسایلو کې ډېر قوي دی، او زه په پټو سترگو هم هغه منم او ورباندې باور لرم، که مناسب دې وگڼل يوه ورځ همغږی شم چې د هغه کره لار شې او دهغه نظر واخلي دې کار کې خو کوم زیان نه شته. علي په حیرانۍ وويل: ولای اتفاقاً زه هم څو تعویذ لیکونکو ته مې مراجعه کړې او دوی یو څه کارونه راته کړي دي، خو لکه څنګه چې تاسو گوری کوم فايده نده کړې، خو مننه کوم که تنظیم مو کړو یو ځل به هلته هم لار شو..

محمد- زما استاد داسې سړی نه دی چې د څو نامفهومو کلمو په لیکلو او عجیب و غریب شیانو د خلکو څخه پیسې واخلي. هغه په رښتیا استاد دی، او ... تاسو به تر هغو پوه نه شئ تر څو چې مو نه وي لیدلی. زه له هغه سره خبرې کوم او خبر درکوم چې په کومه ورځ راشئ.

په هر حال محمد شاوخوا دوه ساعته ناست وو، او بیا یې خدای پاماني وکړه او لاړ. د محمد خبرې چې د کور په اړه یې کولې، زما په ذهن اغېز وکړی او ځان مې په سل زور او زحمت سره راټول کړو او له علي څخه مې اجازه واخيسته چې لاړ شم. علي هم وپريده چې دا پيښې بیا زما سره تکرار نشې او له بله خوا یې نه غوښتل یوازی پاتې شب خو اخير په سختۍ سره یې اجازه راکړه چې هغه شپه له هغوی څخه لاړ شم.

څومره چې ژر مې توان درلود له هغه کور لارم، کوڅې ته په رسېدو مې اقا میرزا ولېد چې توره جوړه کالۍ اچولې او ونې لاندې ولاړ دی، لارې ته مې بدلون ورکړ او د هغه لور ته لارم او سلام مې وکړ، هغه په ناخوښه بڼه ځواب راکړو لاس مې ورته ور اوږد کړ، خو هغه بې رنگ او بې جان لاس راکړ. ما ترې وپوښتل: څه خبره ده؟ هغه یوازې د سر په ښورولو سره "نه" وویل. زما حال خراب شو، او ما پریکړه وکړه چې هماغه شېبه کور ته لاړشم او خپل شیان ټول کړم او د هغه د کور څخه لاړشم فکر مې کاوه د هغه دا رقم حالات ددی معنا لری چی زما په اوسیدو خپل په کور کی خفه دی. کور ته نژدې شوم، او د کور زنگ مې وواکه او په بېحد حیرت کې اقا میرزا ځواب راکړو. یو شېبه هک حیران پاتې شوم بیا مې زنگ وواکه او هغه یو ځل بیا وویل: څوک یې؟

ځانته مې ویل دا څومره عجیب کار دی! په کراره لهجه مې وویل زه یم حاجی صیب. هغه وویل: اوو، څه عجب چې بالاخره زموږ فقیرانه جونگری ته راغلې. هغه دروازه خلاصه کړه او زه دننه ورغلم چې اقا میرزا له خپلو زامنو سره راغی چې ښه راغلاست راته ووايي. ما ترې وپوښتل: حاجی صیب تاسو اوس د کوڅې په سر کې نه ویهغه ځواب راکړو: نه، زه له غرمي راهیسې له کور څخه نه یم وتلې چیرته، څنگه؟ ما وویل: هسې، یوازې یو څوک مې تاسو ته ورته ولیدو...

کرار کرار مې د محمد په خبرو باور راغلو، د ماښام د ډوډۍ خوړلو وروسته سمدستي مې محمد ته زنگ وواکه او له هغه مې وغوښتل چې هر څومره ژر چې شونې وي، ما د خپل استاد کره بوځي.. په سل دعاگانو خپلې کوټې ته لارم او خپل په نالې ځملمېدم او د قرآن کریم تلاوت مې پیل کړو، د خدای شکر چې شپه بغیر له کوم گډوډۍ څخه تېره شوه. بله ورځ سهار وخت راپاسېدم او ځکه چې ما رخصتې اخیستې وه نو غوښتل مې ژر تر ژره هغه شیخ یوهنا ملاقات ته لاړشم.

خو محمد راته لس بجې زنگ وواهه او ويې ويل چې د علي پسي لارښه او هغه هم خا سره راوخله او فلانکې خای ته راشه زه هم راځم چې په گډه استاد ته لار شو، د علط د راخيستو وروسته د محمد پسي روان شوم او بيا چې د هغه د شيخ کورته رسېدو شاوخوا د غرمې 12 بجې وه.. ما په ذهن کې يو ډارونکې بوډا چې د باز پشان پوزه به لرې او ډنگر انسان به وي او اوږده چپنه به يې اغوستې وي داسې يو کس تصور کاوه خو د دروازې دخلاصه ولو وروسته ما وليدل چې يو 50-60 کلن ښکلی سړی په چټکۍ سره دروازې ته راغی.

او په ورين تنډې زموږ ټولو سره سترې مشې وکړل هغه سم عصری کس وو پطلون او تيشرت يې اچولې وو! د سترې مشې وروسته هغه د لاس په اشاره موږ کور ته ور وبللو محمد او د هغه پسي علي کور ته ننوتل خو کله چې ما غوښتل چې لار شم، هغه زما لاره ونېول او ويې وويل: که خفه کېږې نه ته اوس مه راکه يو څخه انتظار وکړه.

په حيرانتيا او لږ څه ناراحتۍ سره مې ورته وويل: ښه، په سترگو. هغوی کور ته دننه لاړل او زه تقريباً ۴۵ دقيقې په موټر کې ناست وم تر څو چې يو کس بيا راغی او دا ځل يې زه کور ته دننه بلنه راکړه. ژر مې د موټر دروازه وتړله او کور ته ننوتلم. ما ځان سره زړه کې وويل د دی دومره انتظار بدله خو درنه اخلم يوهنا صيب...

همدا چې زه کورته ننوتلم هغه د يوه شې دود پورته کړو او زما د سر شاوخوا يې وگرځاوه. محمد او علي په يوه کونج کې ناست ول. کله چې لږ دود کم شو، استاد يوحنما ته غږ کړ او موږ يوې خونې ته لاړو. هغه په ډېر ښه اخلاقو ما ته وويل: بچپه يوه هيله در څخه کولی شم؟

— هو ولې نه مهربانې.

هغه وويل: زما کينه خپل له زړه څخه لرې کړه، که په لومړي ځل مې اجازه درنکړه چې کورته دننه راشې، يو دليل درلود چې په پای کې به يې درته ووايم.

زه حيران شوم چې هغه زما د ناراحتۍ احساس څنگه وکړو؟ ورته مې وويل: دا څه خبرې دي، نه زه خفه نه يم.

هغه بيا په هماغه خوش اخلاقي سره را وويل: که غواړې چې د ننۍ ليدنې پايله ښه وي، نو دروغ او پتول پرېږده. ما په گنگس حالت وويل: ښه، په سترگو. چې هغه په لوړ غږ وويل: پيل کوو. هغه زما و سترگو ته ځېر شو او ويې ويل: د پلار نوم دی ... او د مور نوم .... همدا دی؟

په حيرت سره مې وويل: هو همدا دې. هغه بيا وويل: ستا روح ډير ځواکمن او پاک ده، ته ډېر خوبونه وينې او زياتره يې هم ستا په ژوند کې تعبير کيږي. — هو، سمه ده.

هغه بيا وويل: يو څو کاله وړاندې يو کس تا ته يو ډالي د انځور چوکاټ، مجسمه، گوته يا کومه بله زينتې شى درکړې دی چې د هغه شى له امله فلان ... فلان ... پېښې په تېرو وختونو کې رامنځته شوې دي او هر څومره ژر يې له ځانه لرې کړه. ما ورته وويل: څنگه تشخيص کړم چې هغه شى څه دی؟ ويې ويل: هر ډالۍ چې تر نن پورې درته راغلی دی په پوره دقت سره ورته وگوره. يا به يو دعا په خطي يا چاپي بڼه پکې وي، هغه جادو دی.... هر عربي ليک دعا نه ده، همدا فکر ځينې خلک بدبختۍ ته رسولی دی. هر ليک چې د دعا سره تړاو نه لري، بايد زموږ له ژوندون څخه لرې شي، حتی د قرآن آيت يا سورت چې په بله بڼه يا د ځينو کليمو سره بېل شوی وي، د بدۍ او ناوړين سبب گرځي.

زه په حيرانتيا کې پاتې شوم. د دې وروستيو پېښو علت مې وپوښتل چې هغه وويل: که غوښتلۍ يا نا غوښتلۍ توگه بې له علم او وسلې څخه د اجنه يا پېريانو سره په تماس کې شې، دا به له پعدابولو نه خالي نه وي، بيا يې په آرامۍ راته وويل:

ته پوهېږې ولې په پیل کې ما ته کور ته پرېښودی؟

— نه، علت یې څه و؟

هغه وویل: د اجنو سیوری دې په بدن باندې ولگید او کله چې په دروازه کې ما ته ولیدې نو یوه بده خبره دې شاته ولاړه وه او ستا له روح څخه یې تغذیه کوله. نو د هغه د تېښته ولو لپاره ما باید یوڅه شیان چمتو کړی وایی ځکه یو څه وخت تېر شو. له دې خبرو سره مې خوله وچه شوې وه او داسې احساس مې کاوه چې ځمکه مې د پښو له لاندې څخه تېښتې په اضطراب او وېره مې ترې وپوښتل: آیا د درملنې لاره شته؟

هغه ځواب راکړو: هیڅ ځواک د الله (ج) له ځواک څخه لوړ نه دی، هر شې چې خدای پیدا کړی خپل یی نیست او نابود کولې هم شې ته یوازې هغه ته پناه ویسه، نو که غواړې چې حالات سم شي، له وېرې ځان خلاص کړه او د الله (ج) په ځواک فکر وکړه او له هغه څخه ځواک ترلاسه کړه.

کله چې د هغه خبرې پای ته ورسېدلې نو هغه محمد او علي ته غږ وکړ او هغوی هم دننه راغلل. هغه یو کوچنی گاز او یو کړایي اوبه، یوه تور چادري او یو فلزي شی چې وروسته پوه شوم د اس د پښو نعل دی راوړل. زه یې په منځ کې کښېناستم او چادري یې هغو دوو ته ورکړه. ما د چادري له لاندې څخه په وېره او لږزه ورته کتل، چې څه کوي. هغه کړایي په گاز کېښود، او لس دقیقې وروسته چې اوبه یې جوش شوی هغه یې زما د سر پورته راوړ. نور مې نه شوای لیدلی چې څه کوي..

یوازې په پای کې یې وویل: هغه وېره چې ستا په وجود کې وه، له تا یې لرې کوم. اوس منتظر اوسه ترڅو یوه کرڼه درته وښایم چې په کور کې ترسره کړې. بیا یې علی ته مخ کړ او ورته یې وویل: زه باید له پېریانو سره اړیکه ټینګه کړم او له هغوی څخه مرسته وغواړم ترڅو جادو له تا څخه لرې کړم. تیار یې چې همدا اوس یې ترسره کړم؟

علي چې سترګې یې له حیرت څخه خلاصه پاتې وه ما ته مخ کړ او ویې ویل: ستا نظر څه دی؟

زه چې تر هغه هم ډېر حيران وم، اوږې مې پورته وغورځولې او ومې ويل: نه پوهېږم.

استاد چې زموږ اضطراب احساس کړی و، ويې ويل: وېرېږئ مه، که زما خبرې واورئ، هېڅ پېښه به ونه شي.

علی ومنل او استاد لاړ چې وسایل چمتو کړي. زموږ په منځ کې داسې چوپټیا حاکمه وه چې بیانول یې ممکن نه و. ما له یوې خوا اشتیاق درلود چې وگورم استاد څه کوي؟ او له بلې خوا داسې احساس مې کاوه چې اوس استاد راځي او وايي: پېریان وايي فلان فلان کار وکړی او دی به زموږ څخه پیسې واخلي او دنور پشان به موږ خالي لاس واستوی..

نهایتاً انتظار مو ډېر اوږد نشو چې استاد له بلې خونې څخه راته غږ وکړو، په دعاگانو سره دننه لاړو او ومو لیدل چې په کوټه کې غالی یا کوم فرش نه وو هوار بلکې درې حلقې (کړۍ) چې شاوخوا یې شمعونو روښانه وه د کوټې پر ځمکه انځور شوی وه، شیخ یوهنا وویل: دا حلقې "منډل" دي او د دی کار دا دې چې تاسو د پېریانو د ضرر څخه لری وساتې، زه چې حیران او پریشان پاتې شوی وم، په زړورتیا مې له شیخ یوهنا څخه مې وپوښتل: کولی شئ ډیر وضاحت ورکړئ؟ شیخ یوهنا وویل: هر یو له دې کړیو څخه ستاسو لپاره یو حفاظتي ساحه ده، او تاسو پدی کې کېنې ترڅو زه پېرې حاضر کوم او خبری ورسره کوم تاسو خپل د محافظت لپاره به ددی کړیو څخه نه راوځي.

بیا یې موږ درې واړو ته مخ کړ او په نور جدیت یې هم وویل: که هره صحنه چې مو ولیدله، هر پېښه چې وشوه، حتی که زه مړ هم شوم، با هم تاسو حق نه لرئ له دې کړیو څخه بهر شئ. که خدای مکره څوک بهر ووت، ژوند یې د خپل په لاس کې دی.

دا خبرې زما اندیښنه نوره هم زیاته کړه، داسې چې ټول بدن مې ریږده، او له زړه د درزا سره مې ټول بدن پورته ښکته کېدو، په وېره او لرزه هر یو مو خپل دایرې ته ولاړو او کېناستو. یوهنا راغی او موږ یې سم وکتلو چې حلقې کې برابر ناست یو او

کنه؟ کله چې ډاډه شو چې سم ناست یو، خپله هم خپل ځای ته ولاړ او څلور زانګي) چهار زانو یا هم پلټي وواهه او کېناست.

نیم ساعت تېر شو او سخت چوپتیا په کوټه واکمنه وه. ناڅاپه مې ولیدل چې استاد خپله سر له چپ نه راست او له راست نه چپ ته ښورول پیل کړل. همداسې نیم ساعت تېر شو او په تدریجي ډول د استاد په مخ د خولې څاڅکي ښکاره کیدل، او د وخت په تیریدو سره د خولې څاڅکي یې د کوټې په کاشیانو غورځېدل. په داسې حال کې چې په استاد مو نظرونه ګڼلې وه ومې لیدل چې ورو ورو له ځمکې پورته کیږي او په عین وخت کې د استاد مخې ته چې کوم پرده و، په خوځېدو پیل وکړ.

هیڅ باد نه و ځکه کوم شمعې چې کوټه کې روښانه وی د هغوی لمبه همغسې وه خو پرده خوځېده داسې لکه چې باد وی؟! دومره عجیبه صحنه وه چې په ناڅاپه ډول مې کین لاس په لرزه شو او زه مجبور شوم په ښي لاس مې کلک هغه ونیسم، ځکه چې زه په کړیو کې تر ټولو شاته ناست وم، په بشپړه توګه د کوټې ټولو شیانو ته مې نظر و. استاد نږدې نیم متر له ځمکې پورته شوی و. زموږ یوه سترګه په استاد وه او بله سترګه مو په پرده. ورو ورو د پردې شاته یو سیوری ښکاره کیده. زموږ درې واړو پام د هغه سیوري په لور شو. نه پوهیدم دې ته څه نوم ورکړم، پیری، روح، یا سیوری. خو هر څه چې و، په ښکاره توګه څرګند و چې پښې نه لري. استاد په هماغه توګه په هوا کې ځوړند و او په یوه عجیب ژبه یې خبرې پیل کړې.

هر ځل چې د استاد خبرې به ودرېدلې، ځمکه به د یو ډول غږ سره وښورېدله (لکه څنګه چې ځمکه د یوې ماشین سره کني، او کور وښورېږي). څو ځلې د ډار له شدت نه غوښتل مې پاڅېدم او وتښتم، خو هر ځل د استاد خبرې به مې په نظر کې راغلې او بیا به مې کېناستل او سترګې به مې پټولې. یو څه وخت همداسې دا وحشتناک صحنه روانه وه، تر دې چې نه پوهیدم علي ته څه پېښ شو، چې یو څه وخوځېد. پرته له دې چې څه وګورم یا احساس وکړم، ومې لیدل چې علي په خپلو دوو زنگنو

ناست و او ناخاپه په مخ باندې په بيحد کلک انداز په ځمکه ولگېده او بې هوشه شو. د ټک شدت دومره زيات و چې ما احساس کړو چې د هغه کوپړۍ ټوټه شوه.

په داسې حال کې چې لکه په سجده کې ناست و، ومې ليدل چې د هغه له مخ لاندې وينه روانه شوه. له يوې خوا مې غوښتل هغه ته مرسته ورسوم او له بلې خوا د استاد خبرې مې په ياد راتلې. لنډه دا چې انتظار مې وکړ خو وگورم دا کيسه کله پای ته رسېږي. خو دقيقې تېرې شوې او حالت عادي شو. ژبه مې له وچکالۍ د خولې چت ته نښتې وه. په سترگو مې استاد ته اشاره وکړه چې علي ته پام وکړي، تازه لکه چې د استاد پام راغی. سمدستي پاڅېد او موږ ته يې هم وويل چې راشو او د هغه د لاس لاندې ونيسو. هر څه مو وکړل، علي نه خوځېده. ژر مو امبولانس ته زنگ وواهه، هغوی راغلل او علي يې يووړ.

دوه ورځې په ځانگړې پاملرنې څانگه کې بستر و او د سخته مغزۍ خطر يې و. چې خدای شکر سخته يط مغزۍ نه وه کړې، يوازې پوزه يې ماته شوې وه او تندي يې خوږ شوی وو خو ورځې وروسته د ليدو اجازه موږ ته راکړل شوه پورته د هغه خونې ته ورغلو او د کيسې پوښتنه مو ترې وکړه. هغه د خپل ماشوم په سر قسم کاوه چې يوه لحظه په خپل ځای کې خوځېد او له شا داسې ټک يې په سر ولگېده چې بې هوشه شو. د هغه شاته دوهلو ټپ له ورايه ښکارېده. د دی کيسې جالبه خبره دا وه چې د علي د جاکټ ښکته برخه سوځېدلې وه. استاد ويل خدای په موږ ډېر رحم وکړ چې مړ نشو. په پای کې علي نږدې يوه اوونۍ په روغتون کې و او رخصت شو.

کله چې د هغه حالت ښه شو، بيا مو وخت وټاکه او د يوهنا صيب حضور ته ورغلو چې د هغه ورځې نتيجه موږ ته ووايي. هغه داسې خبرې وکړې چې زه اړتيا وينم چې کامل يې و تاسو ته ووايم. هغه ويل: ټول مخلوقات لکه ونې، حيوانات، ځمکه اسمان، سپوږمۍ، لمر، ستوري، مرغان، پېريان، فرښتې له انرژۍ ډک دي او احساس لري. هر ډول تکليف او ازار يا مينه او محبت چې ورته ورسوو، هماغسې زموږ په

ژوند کې بیرته راگرځي. په ځینو مواردو کې زموږ په اولادونو او نسل هم اغیز کوي. پېریان لکه انسانان په ځمکه او زموږ په څنګ کې ژوند کوي. که چېرې موږ نه شو کولی چې هغوی سره مرسته وکړو یا د هغوی اړتیاوې پوره کړو، نو باید تکلیف هم ورنکړو.

ما ترې وپوښتل، ستا مطلب له مرستې او ازار څه دی؟ په ځواب کې یې وویل: پېریان د خواړو بوی او زموږ د خواړو پاتې شونو څخه تغذیه کوي. هېڅکله د خپلو خواړو هډوکي په بشپړه توګه پاک او صفا مه کړئ، پرېږدئ لږ څه غوښه پرې پاتې کړی او که امکان لري، په خلاص ځای کې یې کېږدئ. پېریان ځانونه د پیشوګانو، موږګانو او نورو حیواناتو په شکل کې ښکاروي او هغه خوري او دعا کوي. ویل یې که تاسو کوم لباس، ټوټه، قینچي یا چارپه په الماری کې ایږدئ، نو په لوړ اواز ووايئ ((له دې شيانو کار واخلئ خو مه یې ککړوئ)). که چیرې تاسو داسې احساس وکړئ چې یو څوک ستاسو نه مرسته غواړي او دا ستاسو په وس کې وي، نو مرسته ورسره وکړئ، ځکه هغه پوهیږي چې تاسو د بیلګې په توګه قابله یا ډاکټر یاست او که مرسته ونکړئ، نو منفي انرژي به ستاسو په ژوند اغیز وکړي.

هېڅکله لارې، د پوزې ... یا پیشاب یا وینه پر ځمکه مه غورځوئ، ځکه ممکنه ده چې هلته پېریان وي او په بدل کې، ستاسو ټول کالي ککړ کړي.

د علي مور خپل د بداخلاقي له کبله چې قصداً یې کړې وه، د یو ماشوم د وژلو سبب شوه او د دې پایله په بده پایله کې د هغه په زوی کې څرګنده شوه. لنډه دا چې د دې خبرو وروسته علي یې خونې ته بوتلو او یو لږ لارښوونې یې ورکړې او بیا یې راته وویل چې د هغه د هویت او پټې په اړه له چا سره خبرې ونکړو، او له هغه ورځې تر نن پورې، استاد یوهنا زما یو له نږدې دوستانو شو، او په ۹۰ سلنه قضیو کې مې د هغه ترڅنګ کار وکړ او نور عجیب او غریب پېښې مې تجربه کړې.

علي او زهرا الحمدلله ښه دي او د دوی زوی اوس په لومړي ټولګي کې دی، یوازې د دوی مور دوه کاله وړاندې وفات شوې. کله چې زه تهران ته راغلم، ټول هغه ډالۍ مې

چې ترلاسه کړې وې، و څېړلې تر څو پوه شم چې د يوهنا خبرې رښتيا دي او کنه؟ او داسې شيان مې پيدا کړل چې د عقل په منلو نه وه. له يوهنا سره د پېژندنې وروسته زه پوه شو چې د الله کلام د انسانانو لپاره د ژوند د پرمختګ لپاره يو ډول سافټوير حيثيت لري خو افسوس، يو شمېر خلک پوه او نا پوه د کلمو ځای ځای بدلوي، او دا سافټوير په يو بد سافټوير بدلوي، او زموږ ژوند هک کوي، چې پای يې تباهي ده.

د پېريانو ناوې د ناول پای.

ليکوال: نامعلوم.

ژباړونکې: خواجه زی.

زموږ د داسې نور ښايسته ناولونو د ویلو لپاره زموږ د تلگرام چینل جوین کړې.

<https://t.me/pashtoonovels0>

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل دی دلته صوتی ناولونه نشر کو.

<http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم زما د تلگرام شخصی ایډی.

shuhab09@

او دا هم زما د انستاګرام ایډی.

king.shuhab@

او دا هم د ژباړونکي د جمیل آدرس.

shuhabkhan795@gmail.com